

Samimi olduğunu bildiğim, ahlakına güvendiğim biriyle ters düşmekten korkmam. Aslında insanlarla hep aynı fikirde olmak daha tehlikeli. Hiç fikir ayrılığı yoksa, iki taraftan biri (veyahut her ikisi de) yalan söylüyordur.

Bunu bildiğim halde başkalarının fikirlerini dinleme hevesim yok. *Başkalarının fikirleri*, çünkü, sığ ve artık sığlık namına ömrümü dolduracak kadar laf duyduğumu sanıyorum. Derinlikten kimsenin bilmediği kelimelerle saçmalamayı anlıyoruz ve üzerinde ittifak edebileceğimiz tek doğru birbirimizi anlamıyor oluşumuz.

Anlaşılmamak, insanı ne kadar üzmelidir? Pek üzmesi gerekmediğine kanaat ettim. Blogculuğun ilk zamanlarında, benim de *ne kadar takip ediliyorum?* kaygım vardı. Sonradan pek de takip edilmediğimi anladıktan sonra, onu da öylece bıraktım. Bilmiyorum burayı kaç kişi okuyor. Bazen insan karanlıkta konuşuyormuş gibi hissediyor.

İnsanın kendi reklamını yapmaması *gerektiğini* söyleyen insanlar vardır. Bu kanaatte de değilim. *Başarılı* sayılan insanların bir çoğunun kendi reklamını yapmak için özel mesai harcadığını okudum ve gözledim. Her karşılaştığı insana kendi üstün yönlerini bir şekilde cıtlatan biri olmak lazım belki, başarılı olmak için. Bunu bildiğim halde, en azından yazıyla ilgili olarak, daha iyi yazılar yazmaya çalışmanın, kolpa yazılara reklam yapmaya uğraşmaktan daha manalı olduğuna inanıyorum. Sabah akşam reklamla uğraşmak, belki daha verimli bir başarı yolu ancak tek derdi insan ayartmak olan bir takım kişilerin halini görünce, fikrin, bu ayartma mekanizması olmadan da ayakta durabilmesi gerektiği kanaatine ulaştım. *Düşünmek*'ten tek anladığı *slogan teşrihi* olanların, zihni manada sonu pek hayırlı olmuyor. Ortalıkta adının sonuna hasbelkader *hoca* gelmiş bir takım adamların akıbetini görüyoruz.

Yüksek Ökçe hanımın arşivinde <<http://arsivlemesemolmazdi.blogspot.com>>__, ifade bozukluğu dolu yazılarımı görünce tuhaf oluyorum. Oraya genelde uygun gördüğü *serin kom-plocu* veya *derin analist* kadrosundan değilim. Arşive girecek kadar da önemli tahminlerim yok. Benimkileri arşivlemese de olur bence.

Yine de teşekkür ederim. Teveccüh güzel.

Günde sair bahanelerle sanırım 2000 kelime kadar yazmaya başladım. Ders notları, bilimsel makaleler, şirketin web sayfaları, raporlar, mailler derken giderek hızlanan bir hayatım var. Hızlı yaşamamın bendeki karşılığı *yazmak*. Ne kadar çok yazarsam, hayat o kadar hızlanıyor.